

— Азъ се оставямъ на твоя воля. Дай да ти цѣлуна ржка!
И гордия до скоро Селимъ стана и предъ всички цѣлуна
ржка на чичо. А чичо го цѣлуна по челото. Седнаха и двамата.

Селимъ прибави:

— Тогава не е ли добре, отъ твои хора и мои да съ-
ставимъ стражи, които заедно да изпратимъ по селата, за
да пазятъ редъ, доде новата властъ земе всичко въ ржцетъ
си? Така ще предотвратимъ нови убийства и обири.

— Добре е, — отвърна чичо.

И още сщия день тѣ съставиха смѣсени отдѣления,
които отпратиха изъ околността.

Угощението продължи до икиндия. Привечеръ Селимъ,
чичо и другаритѣ имъ възседнаха коне и се отправиха за
Брѣстово. По пжтя селяни ги срещаха и се чудѣха — какъ
така мирно можеха да вървятъ заедно турци и българи! И
досѣщаха се, че нѣщо ново става наоколо, безъ да знаятъ,
какво именно. Радостъ бликаше въ сърцата имъ и ги под-
карваше да побързатъ и стигнатъ дома, за да разкажатъ,
какво чудо сж видѣли. А онова, което не знаеха, тѣхното
наивно въображение го допълняше.

Вечеръта чичо се върна въ своя домъ. Той зе на гости
и Селима. Стрина Наста ги посрещна очудена. Тя гузно гле-
даше своя съпругъ, но скоро се убеди, че той е другъ
Стоименъ. Радостъ грѣеше въ очитѣ му. Той я гледаше тѣй
мило, както въ първия день на сватбата имъ. Заради необик-
новеното събитие, заради свободата, която наставаше, той
й прости. Той знаеше, че тя бѣше наказана и дълбоко раз-
каяна, а калфа Дончо получи, което му се падаше, на време.
Чичо пригрѣщаше и непрекъснато цѣлуваше детето си. То
бѣше негова рожба — стрина Наста знаеше това. И самото
дете последнитѣ месеци бѣше съвсемъ заприличало на чичо.

Мама, баба и ние съ Митко веднага се озовахме у чи-
чови. Присѣтствието на страшния нѣкога Колаасж Селимъ
ни изненада, но съвсемъ не ни уплаши. Що има да стане
още утре, ние го усѣдахме нѣкакъ. Най-напредъ всички се